

РЕШЕНИЕ

№ 2819

гр. София, 26.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Арnaudова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Весела Андонова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **14444** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу решение от 22.10.2012г. постановено по н.а.х.д. № 3479 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 1-ви състав. С решението си СРС, 1-ви състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 11169-0002767 от 15.08.2011г. издадено от Заместник - директор на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) - С., с което на [фирма], за извършено нарушение на чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г.) е наложена „имуществена санкция“ в размер на 500, 00 лв., на основание чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС.

Наведените касационни основания са за постановяване на решението при неправилно прилагане на материалния закон и при допуснато нарушение на процесуалните правила – отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. В касационната си жалба касаторът посочва, че неправилно въззивния съд е приел, че за административнонаказващия орган не съществува задължение да обсъди направените от нарушителя възражения. Съдът неправилно не е допуснал поискания от него

свидетел, с показанията на които е щяло да се обори възприетата от съда фактическа обстановка. Неправилен е и извода, че извършеното не е маловажен случай. Моли съдът да отмени решението и потвърденото с него НП. Алтернативно да се върне делото за ново разглеждане или да се приеме, че е налице маловажен случай.

Ответникът – чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Моли съдът да я отхвърли като неоснователна и да потвърди решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна. Решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, съдът след съвещание намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество – касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол и от законен състав. В атакуваното решение съдът е установил следната фактическа обстановка: на 28.04.2011 г., в [населено място] актосъставителят Вл. Д. на длъжност ст. инспектор по приходите в ТД на НАП - С., извършва проверка в ресторант „В.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. Констатирано било, че в книгата за дневни финансови отчети за 2011 г. на фискално устройство модел „Д.“, с индивидуален номер № DT137215 и фискална памет 02303126, не се съхранява съкратен месечен отчет за месец март 2011 г., което се установило от стр. 92 за дата 31.03.2011 г. от книгата за дневни финансови отчети. На 28.04.2011г. ст. инспектор в ТД на НАП съставил протокол за извършената проверка. На 17.05.2011г. актосъставителят Д., съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ за нарушение на чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н- 18 от 13.12.2006 г. Въз основа на АУАН е изготвено обжалваното НП. Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът е обосновал и правните си изводи, за да приеме, че жалбата е неоснователна и да потвърди НП.

Административен съд – София град, X - ти касационен състав намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Настоящият съдебен състав възприема напълно установената от районния съд фактическа обстановка. Изводите на състава на Софийски районен съд съответстват на приложимия материален закон и се споделят и от настоящата касационна инстанция. По съществото на спора СРС правилно е приел, че от събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява извършването от страна на [фирма] нарушение на чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., поради което законосъобразно е ангажирана и административнонаказателната отговорност на дружеството на основание чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС. Правилно районният съд е приел, че НП и АУАН са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените им правомощия. В хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, включително при

съставянето и връчването на АУАН.

Неоснователен е наведеният в касационната жалба довод за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него НП, поради нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. При издаването на НП административно-наказващият орган (АНО) е обвързан с императивната разпоредба на чл. 57 ЗАНН относно съдържанието му, и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП по направените възражения срещу АУАН. Достатъчно е на нарушителя да бъде предоставена възможност да направи такива възражения и да ги представи в съответния срок, като се изчака минимум три дни за тяхното подаване. Това изискване в случая е спазено. Издаването на наказателното постановление, въпреки подадени срещу АУАН възражения, означава, че АНО е счел, че е налице административното нарушение, извършено от конкретното лице, посочено в акта за установяването му, и не е съгласен с възраженията. Основателността или неоснователността на тази му преценка не представлява задължителен реквизит на наказателното постановление и предпоставка за редовността му от външна страна, а е въпрос по съществуващото на делото. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН съдът като инстанция по същество е длъжен да мотивира свои фактически и правни изводи, т. е. да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено процесното нарушение, самоличността на извършителя и неговата вина, и при наличие на възражения от страна на наказаното лице сам да извърши разследване на спорните обстоятелства по случая, като събере и анализира необходимите и относимите доказателства за това. От значение е крайният резултат, а именно - установяване на обективната истина. В случая дружеството е наказано не за несъставянето на съкратен отчет на фискалната памет за процесното устройство в срок, а за несъхраняването му в книгата за дневните финансови отчети на устройството на страницата за датата на последния ден от периода – нарушение на чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н- 18 от 13.12.2006 г. Обстоятелството, че съкратеният финансов отчет за месец март 2011 г. не е бил съхраняван в книгата за дневни финансови отчети за 2011 г. не е спорно по делото. То се потвърждава и от разпита на свидетеля Д.. В тази връзка съдът не е допуснал нарушение на процесуалните правила като не е допуснал до разпит свидетеля поискан от жалбоподателя. Видно от протокола от съдебно заседание на 11.10.2012г. разпитът на свидетеля е поискан за установяване на обстоятелството кога е бил изваден и съставен финансов отчет. Това както се отбелязва по нагоре в решението не е нарушението, за което е наказано лицето, за да се установява този факт. Нарушението, за което е наложено наказанието е, че не се е съхранявал по предвидения законен ред извадения съкратен финансов отчет.

Настоящият състав споделя и извода на СРС, че наложената на [фирма] от административно-наказващия орган имуществена санкция е законосъобразна и не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Предвиденият в нормата на чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС (в релевантната редакция) размер на наказание за едноличен търговец или юридическо лице е в границите между 500, 00 лв. и 5 000, 00 лв. Наложено на дружеството наказание - “имуществена санкция” е в определения в закона минимален размер – 500, 00 лв. Настоящият състав възприема изтъкнатите от касатора смекчаващи отговорността обстоятелства – касаещи факта, че съкратен финансов отчет за м. 03.2011 г. е бил съставен, както и доброто търговско име на дружеството. Независимо от това съдът намира, че посочените смекчаващи вината обстоятелства правилно са отчетени от административнонаказващия орган при

определяне на размера на наложената на [фирма] имуществена санкция. Неоснователно е направеното възражение за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, тъй като в конкретния случай деянието не е маловажно по смисъла на посочения текст. Поначало, обществената опасност на този вид формални нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като същите представляват неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на финансовата ѝ дейност. Липсват обстоятелства, от които може да се направи извод, че конкретното административно нарушение, за които дружеството е санкционирано, е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Видно от датата на извършване на проверката – 28.04.2011 г. дружеството е разполагало с почти едномесечен срок да приложи в книгата за дневни финансови отчети за 2011 г. съкратения отчет на процесното фискално устройство за месец март 2011 г., но това не е сторено. Аргументите за липса на вреди от извършеното нарушение са неотнормими към основанията за налагане на санкцията, поради обективната отговорност на юридическото лице и формалния характер на нарушението. Горното мотивира настоящият състав да приеме, че не са налице основанията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, което по правните си последици представлява освобождаване на нарушителя от административно-наказателна отговорност. Определеното в НП наказание за процесното нарушение, е в минималния предвиден в закона размер и се явява адекватна санкционна мярка, съобразно тежестта и обществената опасност на нарушението.

По изложените съображения, настоящата инстанция приема, че не са налице основания за отмяна на обжалваното съдебно решение. Касационната жалба се явява неоснователна, а решението следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.10.2012г. постановено по н.а.х.д. № 3479 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: